

[Finansministeren.]

riet, og resultatet af disse undersøgelser er blevet, at man ikke tør tilråde en sådan ordning, der bl. a. ville åbne mulighed for afgiftsunddragelse og også skabe betydelige vanskeligheder for den bestående rateringsordning for motorkøretøjer.

Det ærede medlem hr. Peter Jørgensen gjorde en bemærkning om det såkaldte pristalsudvalg og sagde i en ironisk formulering, at jeg havde holdt landets største tjenestemandorganisation udenfor. Dette er ikke rigtigt. Jeg har ikke holdt nogen tjenestemandorganisation udenfor. Det, der skete, var dette, at jeg opfordrede De samvirkende Fagforbund til at udpege en repræsentant for de private lønmodtagere, samtidig med at arbejdsgiverforeningen fik een. På samme måde opfordrede jeg samtlige tjenestemandorganisationer til at udpege en repræsentant, samtidig med at finansministeriet som repræsentant for tjenestemandenes arbejdsgivere også fik een. Jeg synes, at når samtlige private lønmodtagere — og der er vel over 600 000 medlemmer i De samvirkende Fagforbund — kan nøjes med een repræsentant, må det også være rimeligt, at samtlige tjenestemænd, der jo dog udgør et langt mindre tal, nøjes med een. Det, der så skete, var dette, at de fire tjenestemandorganisationer ikke kunne blive enige om, hvem de ville indstille. De tre tjenestemandorganisationer, guldsnorene og samrådet og lærerforeningen, indstillede een, og sølvsnorene, den største, indstillede en anden. Jeg stod da overfor det spørgsmål, hvilken af de to jeg skulle tage. Jeg valgte at tage den, som var indstillet af de tre organisationer, for det første fordi han repræsenterede tre organisationer, der tilsammen havde lidt større medlemsantal end den fjerde, for det andet fordi man må antage, at sølvsnorene i det store og hele rekrutteres fra en samfundsklasse, der i sociale vilkår ligger mere på linie med De samvirkende Fagforbunds medlemmer end de andre tjenestemandorganisationer; hvis man derfor ville have de forskellige interessekategorier frem, var det mere rimeligt, at man tog den anden. Jeg havde i den anledning en samtale på min foranledning med formanden for sølvsnorene, altså den organisation, der her henvises til, og det forekommer mig, at han tog meget for-

stående på den holdning, jeg der indtog. Jeg benytter lejligheden til at understrege, at det pågældende udvalg jo ikke er en lønningskommission for tjenestemænd. Der sidder iøvrigt et andet udvalg, som netop skal behandle specielle spørgsmål for tjenestemænd, og deri er der fem repræsentanter for tjenestemandene, heraf to for den specielle organisation, som det ærede medlem omtalte.

Det ærede medlem hr. Anker Lau har rejst spørgsmålet om refusion til detailhandlere af tæppeafgiften ved denne afgifts eventuelle bortfald. I den anledning vil jeg gerne henvise til, at dette spørgsmål blev omtalt, dengang loven om tæppeafgift i fjor blev gennemført. I det rigsdagsudvalg, der behandlede lovforslaget om afgift af tæpper, lamper m. m. umiddelbart før lovens vedtagelse, var man opmærksom på spørgsmålet. Afgørelsen blev dog udskudt til behandling på rigsdagen til sin tid, når der skulle tages stilling til, om loven skulle forlænges eller ophøre. Forholdet er jo dette, at det måtte anses for rimeligt, at de lagre, der lå hos de pågældende, da loven trådte i kraft, blev beskattet, og de vil jo efterhånden kunne bortsælges til den med skatten forhøjede pris. Men jeg erkender — og det har jeg også sagt til repræsentanter for den pågældende erhvervsorganisation —, at der her er et problem, som vil blive aktuelt, hvis loven engang skulle blive ophævet, således at afgiften bortfalder, og jeg har udtalt, at efter min mening bør man til den tid tage spørgsmålet op. Jeg erkender, at det er vanskeligt, fordi ordningen let kan føre til misbrug, men jeg mener alligevel, at man til sin tid, hvis tæppeafgiften skulle blive ophævet, skal tage spørgsmålet op til alvorlig overvejelse.

Det ærede medlem hr. Anker Lau rejste dernæst et andet spørgsmål, som tidligere har været fremme flere gange, nemlig om at yde detailhandlere en godtgørelse for opkrævning af forbrugsafgiften. Herom kan jeg f. eks. henvise til, hvad der blev sagt i en udvalgsbetænkning den 27. marts 1950 vedrørende forskellige midlertidige forbrugsafgifter. Det hedder heri:

„Under udvalgets forhandlinger har man i anledning af et fra detailhandlerorganisationerne fremsat ønske om en godtgørelse på 2 pct. af afgiften for choko-